

Kerkgang op klompen

E lke dag, in weer en wind, zit hij buiten op zijn stoel.

Ik vraag of hij het niet koud heeft.

“Ik ben wel wat gewend. Vroeger toen ik nog bij de

Trappisten werkte, toen was het pas koud.

Ik heb er de varkens gehoed, overdag, maar ook 's nachts.

Ik sliep dan bij de biggen.

Ik zou misschien wel Trappist geworden zijn als ze me

mijn fiets en mijn diploma van het koeienmelken

maar niet hadden afgenomen.

Nu kom ik nooit meer in de kerk, vroeger wel.”

Ik vraag hoe dat komt.

Hij wijst op zijn houten klompen,

waarop hij altijd loopt.

“Van de broeders mocht ik

daar nooit mee naar de kapel.

Maar daar loop ik al mijn hele leven op.”

Ik zeg: "Tinus als jij zo goed
voor Zijn beesten gezorgd hebt,
zou O.L.H. jou dan niet
op jouw klompen willen ontvangen?"
Sindsdien is Tinus weer een
van de trouwste bezoekers van elke viering.
En bij herhaling laat hij weten
aan wie het maar horen wil:
"Bidden dat doe je nooit genoeg."
Een goede Trappist is aan Tinus verloren gegaan.